

tati. Sploh pa so vse čete šmarskega okraja opremljene z izvrstnim, najmodernejšim orodjem, tako da lahko z ozirom na izvežbanost in izvrstno orodje nastopijo tudi pri največjih požarih z uspehom. Posebno zanimivo je bilo gledati signaliziranje povelj iz skoraj 1 km oddaljenega zamišljenejšega požarišča do vode, tako da povelj sploh ni bilo slišati in se je vaja vršila v največji tišini. Po vaji je imel predsednik župnega samaritanskega odseka tov. dr. Lorger zanimivo predavanje o prvi pomoči. Vsi gasilci in tudi ostalo občinstvo so predavanje z velikim zanimanjem poslušali. Zelo smo hvaležni župni upravi ter predsednikoma samaritanskega in kulturno-prosvetnega odseka, tov. dr. Lorgerju ter sodniku tov. Kokalju.

Ljubno v Savinjski dolini. Marsikdo bo morda mislil, da smo že vsi pomrli vsled gospodarske grize. Pa temu ni tako! Čeravno preti vsled slabe letine pri žitu stiska. Ponekod so komaj za polovico pridelali napram drugim letom. Krompir je ponekod prav lep, ajda tudi lepo kaže. Sadja je komaj toliko, da je omembe vredno. Lesna trgovina je tudi tako klaverna, posebno pa še cene lesu. — Imeli smo pomenljiv dan za tukajšnje Marijino družbo. V Marijini cerkvi na Rosuljah je obljubilo Mariji 24 vrlih mladenk zvestobo. Kolika sreča je bila za gg. domače pastirje in za mladenke ta dan vedo samo one, ki se niso bale ljudi in hudobnih jezikov, kot pa mnoge njihove tovarišice, ki jim niso hotele slediti. Dekleta, le vstrajajte in bodite v veselje gg. duhovnikom in Mariji, in plačilo vam ne bo izostalo! Imejte zmeraj pred očmi: »Kdor Marijo časti, se ne pogubi!«

Svetinje pri Ormožu. Že dolgo se nikdo ni oglasil. Pred pustom so se iz Zerovinec oglasili, potem smo zaspali in smo spali zimsko, spomladansko in poletno spanje, da pa ne bi predolgo spali, so nas prebudili žalostni jesenski zvonovi, ki so nam oznanjali prav žalostne vesti, oznanjali pa so žalostne vesti še tem bolj, ker so peli zadnje slovo štirim mrličem zaporedoma. Najprvo slovo so peli našemu zelo priljubljenemu g. upravitelju Ad. Friedlu, ki zapušča žalujočo ženo Anico. Preminul je v bolnici v Mariboru, pokopali smo ga na našem domačem pokopališču, kjer ima svojo grobnico. Komaj so jo dogradili, že so ga v njo položili. Pokopali so ga dne 30. avgusta. Pevci pa tudi otroci so mu zapeli lepe žalostinke. Ob odprtju grobnice in pred šojo pa tudi godba ni izostala. Drugi mrlič je bila Alojzija Hedžet, katera je bila priklenjena devet let na bolniško postelj in je zelo Bogu vdano prenašala mučno bolezen. Dobivala je tolažbo iz domače cerkve. Pokopali smo jo v soboto dne 1. septembra. Tretji mrlič je bil Vinko Polak iz Ivanjkovec, kateri zapušča ženo in osem nepreskrbljenih otrok. Tudi ta je že več let bolehal na sušici. Ni ga moglo ozdraviti nobeno zdravilo, ker zoper to bolezen jetiko ni nobenega zdravila. Tega smo pokopali v nedeljo 2. septembra. Zapeli so mu tudi neutrudljivi pevci dve žalostinki doma in ob odprtem grobu. Kljub slabemu vremenu so prišli rodbina in znanci od blizu in daleč, tako da se je zbrala velika množica ljudstva. Zdaj pa še naj omenim četrtega mrliča. Gre za ubogega viničarja, a je tudi potrebno, da se ga spomnimo. Pisal se je Franc Kuzman. Bil je daleč na okoli znan kot dober gospodar in viničar na Libanji. Bil je viničar in gospodar, da mu ga ni najti nasledrka, pa tudi sosed, tako da ga težko pogrešamo. Pokopali smo ga v torek dne 4. sept. Bil je zelo priljubljen pri vseh, kar je postal njegov pogreb. Čeravno je bil delavnik, je bila zelo velika množica žalujočega ljud-

stva navzoča. Še njegov oskrbnica ga je spremljala na zadnji poti, ker je bil priden in vesten viničar. Bil je družbenik moške Marijine družbe. Tuči ta je bil bolan več let. Iskal je zdravila povsod pri zdravnikih, v bolnici, pa tudi domača zdravila je užival, a nobeno zdravilo ne ozdravi te krute bolezni sušice. Zapustil je žalujočo mater, ženo, dva nepreskrbljena otroka in še dva brata. Zelo lepa navada je pri Svetinjah, da grejo pogrebcu k sv. zakramentom in darujejo sveto obhajilo za dušo rajnega.

Iz zagreške torbe. V nedeljo je bil pa kar celi Zagreb naš! Vseposod smo popeljali rajhenburške božjepotnike, ki jih je »Varstvo« pripeljalo od Lurške Marije v Rajhenburgu še nekaj postaj dalje do Zagreba. Pa jih nismo sprejeli z muziko. Kaj bomo, če je pa nimamo. Kar tako po naši stari navadi smo si podali roke in si povedali pozdravno besedo in konec ceremonij, ki niti pričele niso. 340 jih je bilo, če vštajem tudi one, ki so se kot zamudniki pripeljali z naslednjim vlakom. In potem smo mehčali zagreške trde ceste. Gre do se zaje takle trd sprehod človeku v podplate, tako da bi bil popoldne že kar vsem dobrodošel tisti, ki bi za nami stolček nosil, da bi se imel kam odložiti tam doli v Maksimiru pred kletko tigrovo levovo. Pa ni bilo niti časa za počivanje, zakaj treba je bilo kar: hi, hi! Se tako je bil dan prekratek, da nekateri niso videli ne Sv. Roka, ne Marije na Kamenitih vratih... Ob sedmih zvečer so bile kaj ugodno prijetne klopi v jezuitski cerkvi, kjer so se vršile večernice. Govor je imel g. svetnik Markun. Nato so bile pete letanije. Lepa je bila ta slovesnost v veličastni in mogočno razsvetljeni cerkvi Jezusovega Srca. Potem je bil pa še dolg večer. Kam s trudnimi popotniki? Zato je bilo kar najbolj umestno, da je Slomšekovo prosvetno društvo poskrbelo za razvedrilo. Takole za smeh smo napravili, ne za ono kritiko, ki gleda z velikimi očmi, ampak za trudne romarje, ki le še drobno gledajo, da ne bi prezgodaj zaspali, da bi se od srca nasmejali in da bi dobre vtise odnesli s seboj in drugim povedali, da je bilo lepo, ker mi si takih obiskov še želimo in upamo, da se bo tudi ob letu vzdignilo veliko število tistih, ki bodo poromali k Mariji v Rajhenburg in obiskali tudi nas, ki je nas Sava zanesla čez meje slovenske zemlje. Tako za smeh, pravim, je bilo. Ono o »Davku na samce«, maaj primerno pač za romarje, a najprimernejše za zaspane popotnike. Pa tudi ono o »Vujcu Martinu«, ki je »kralju klenkal s kraljevim zvonom za god« in zato od »biškupa« v znak priznanja »dobil čika«. Prav prijeten je bil večer in kaj kmalu je bila ura polnoč. S tem je bila zgodba za nas tu končana. — V soboto, na praznik, jo smo urezali pa mi zagrebški Slovenci malo ven. V Gračane in v Remete. Lep sprehod. V Gračanih smo malo zapeli, malo pa tudi v Remetih, kjer je bilo ta dan žegnanje. Bilo nas je kakih 150. — V nedeljo dne 16. sept. smo jo mahnili »na planine« k Sv. Jakobu in na Slame.

Tolovajska nadloga v Mandžuriji.

Ni dolgo tega, ko je bil napaden na progi Harbin—Hsingking v Mandžuriji ponočni ekspresni vlak od tolovajev. Napad je zahteval poleg popolnega izropanja potnikov še 28 mrtvih. Omenjena drznost mandžurskih tolovajev

je vzbudila pozornost celega kulturnega sveta, ker so bili v vlaku napadeni, izropani ter ubiti bogati kitajski trgovci, japonski vojaški dostojanstveniki in imenitnejši člani ruske izseljeniške kolonije v Harbinu.

Treba še pomisliti, da nastopajo ti mandžurski roparji z nepopisnimi grozovitostmi. Da pride tolovaj hitreje do uhana, odreže žrtvi uho; da oropa lep prstan, odreže prst in mu je vse eno, če gre pri iztirenju vlaka za težko ranjene, ali za take, ki hočejo pobegniti pred napadalci.

Svet se vprašuje: Kako je mogoče, da se je tolovajstvo tako razpaslo po Mandžuriji, ker je vendar ta ogromna, razsežna pokrajina pod nadzorstvom Japonske?

Odgovor na to vprašanje je mogoč, če pomislimo, kako so sestavljene mandžurske tolovajske tolpe. Pretežna večina tolpe obstoja iz pobeglih kitajskih vojakov ter iz obubožanih kitajskih kmetov. Njihovi kolovodje so iz vrst kitajskega izobraženstva, ki je študiralo v Evropi, ali pa so bivši častniki ter višji uradniki. Gre za povsem obupane, ki nimajo ničesar drugega za zgubiti kakor golo življenje. Tolovaji se dobro zavedajo, da jih čaka smrt, ako padejo oblasti v roke.

Kot roparji se klatijo po Mandžuriji vsi oni, ki so bili v številnih kitajskih prekucijah ob vse in znajo, da je pribežalo v Mandžurijo na tisoče bogatih Kitajcev. In zlati reki, ki je pritekla iz Kitajske v Mandžurijo, sledijo tolovajske tolpe.

Minula bodo desetletja, predno bodo uspelo Japoncem, da bodo očistili z jekleno pestjo razsežno Mandžurijo deset in desetisočev obupanih, ki so se zatekli v to pokrajino, da se preživijo z ropanjem, dokler jih ne objame smrt!

*

Položaj Rusije in Japonske.

Nista stala kmalu v nasprotju dva tako zvrta, prekanjena in zahrbtna sovražnika kot sta sovjetska Rusija ter Japonska. Sovjeti hujskajo v Mandžuriji svoje pristaše proti Japonski, kvarijo železnično progo in ropajo vlake, a hočejo biti pri vsem tem popolnoma nedolžni. Japonska zapira in goni pred sodišče sovjetske uradnike pri vzhodni kitajski železnici, a tudi trdi, da je pri tem nedolžna. Vse to dela baje — mandžurska vlada. In Japonska ima še vedno željo radi prodaje te železnice se s sovjeti pogajati.

Rusija želi vstopiti v Društvo narodov, a v tem času pošilja izvršilni odbor komsomola (komunistične zveze mladine) tajni oklic svojim pristašeni

Skrofulozne rane. Ta dolga bolezen nakazi človeka, ker mu še po ozdravljenju pušči vidne nelepe brazgotine. »Fitonine« take rane hitro ozdravi, ne da bi ostali kakršnikoli znaki. Steklenica »Fitonina« stane 20 Din v lekarnah. Po poštnem povzetju 2 steklenici 50 Din. Pouché knjižico šte. 18 pošlje brezplačno »Fitonin« dr. z o. z., Zagreb I-78. (Reg. pod šte. 1281 od 28. VII. 1933.)